

[L. Rasmussen.]

baade af Venstres Ordfører, af den højtærede Minister og i Venstres Presse, at nu er Store Bælt blevet det centrale. Og saaledes vil man vel blive ved at skifte gennem Aarene, saa man stadig finder et eller andet nyt Sted, hvor man lægger Tyngdepunktet. Men naar Venstre paa den Maade selv staar vaklende, usikkert, skiftende, kan de dog ikke undres over, at det stadig maa give Anledning til Debatter.

For os er dette Forslag fuldkommen uantageligt, lige saa uantageligt som det umulige Forslag, der blev vedtaget af Venstre i 1909, og som de selv i 1922 maatte erkende var ubrugeligt, og lige saa uantageligt som det Forslag af 1922, som de i Dag maa sige hvilede paa et uærligt Grundlag. Naar Venstres Ordfører lige nu nævnte Udviklingen i Europa, tror jeg, at det, vi i den Henseende kan pege paa Aarene igennem, i langt højere Grad viser, at vi saa rigtigt allerede i 1909, naar vi erklærede, at Danmarks Stilling, geografisk og hvad Størrelse angaar, var en saadan, at der ingen Mulighed var for os for at følge med i Kapløbet mellem Landene, og at vi ingen Mulighed havde for at tilvejebringe en Ordning til Løsning af virkelige Militæropgaver. Det Standpunkt stod vi paa i 1909, og ingen vil andet end erkende, at det er blevet underbygget gennem Aarene; ja, det er blevet det i en saadan Grad, at selv en Mand som den nu fratraadte kommanderende General Ellis Wolff — det skal jeg nu ikke lægge stor Vægt paa — erklærer, at efterhaanden som Venstre saadan gaar og makker løs paa Sagerne, begynder han at se paa, om ikke Afrustningsforslaget muligt kunde være at foretrække fremfor alt det, man her makker omkring med, og et saa, skal vi sige, udmærket Blad som „Nationaltiden“ siger ganske klart, at skulde de stilles overfor at sluge dette Forslag, maa de saa bede om Afrustningsforslaget: af to Onder — de betragter begge Dele som et Onde, det skal erkendes, men af de to Onder er Afrustningsforslaget det mindste. Dette er Udviklingen fra 1909 til i Dag, og derfor tror jeg, at man i Venstre ikke har megen Fornøjelse af at pege paa Fortiden.

Den højtærede Minister sagde i sin Forelæggelsestale, at han ikke vilde citere Paragraffer af Folkeforbundspagten. Det synes jeg var uhyre klogt af ham, for han kunde have oplæst Forbundspagten, Haagerkonventionen, og hvad han vilde finde paa af den Slags, og han vilde ikke kunne finde

et eneste Sted, ikke eet eneste Sted, hvor der paalægges Danmark nogen som helst Art af Forpligtelse til at opretholde et effektivt Forsvar. Derfor er det lige saa klogt at lade være med at oplæse dette.

Og hvad er der sket siden 1909, naar man nu taler om Danmarks Forpligtelser som Medlem af Folkernes Forbund? Der er sket det, at 4 Lande, Tyskland, Østrig, Ungarn og Bulgarien, i Dag er afrustet og staar med en mindre Styrke, end Danmark vilde staa med, hvis vort Afrustningsforslag blev gennemført. Man peger ganske vist paa, hvad det koster i de Lande, som opretholder denne Afrustning. Hvad det koster! Der maa man lægge Mærke til, at det, der er det afgørende, er: Hvad kræver Folkeforbundet af sine Medlemmer i Retning af Forpligtelser? Hvilke Byrder paalægges der dem, hvis de vil vedblive at være Medlemmer? Og saa vil man komme og sige, at disse store Udgifter afholdes, fordi Folkeforbundet kræver det. Nej, tværtimod! Hvis Tyskland vilde ofre mindre paa den Hær paa 100 000 Mand, som det har Lov til at holde, vilde det staa stærkere i Folkeforbundet end i Dag. Folkeforbundet kræver ikke noget som helst af de 4 Lande, det siger: I Fredens Interesse maa disse Lande afruste, det har vi Magt til at diktere. Men saa er det haabløst at tale om, at Folkeforbundet vil komme til det lille, afmægtige Danmark og sige: Hvis I overhovedet vil have med Folkeforbundet at gøre, skal I ruste. Det er saa inkonsekvent, at det er klogt af den højtærede Minister ikke at begynde at oplæse Paragraffer. Det vilde være det haabløseste af alt at ville læse noget ud deraf om, at Danmark har nogen Forpligtelse til at opretholde et Forsvar.

Det, man nu ser i de internationale Drøftelser, det, som er Grundtanken i disse, er, at Vejen til Fred gaar gennem Afrustning, medens det i gamle Dage hed: Vejen til Fred gaar gennem Væbning. Saa kan den ærede Ordfører tale om Millionhærene i Europa, det er dog sikkert, at saaledes er Tanken i alle Lande, at Afrustning er Vejen til Fred, Rustning er Vejen til Krig. Men i alle Lande har vi I. A. Hansen'er. Der er i alle Lande et æret Medlem I. A. Hansen, der staar op og bekender sin kolossale Kærlighed til Freden, og det vil vi faa at høre, naar den konservative Ordfører nu faar Ordet, at ogsaa de elsker Freden og ønsker, at Verden maa udvikle sig saaledes, at vi kan faa Fred. Og de samme Konservative staar i andre Lande og kræver den Rustning, som de ved fører til Krig.